

Világtalanok birkózóversenye.

— Egy szomorú sporteseményről. —

Egy kopott konflison, amelynek a bőrülése fekete volt, most rőt, „vágatok“ a Stefánia-uton. Mellettem elegáns fogatok vágatnak el, bennük uridámák, akik most mutatják meg egymásnak, mivel disztette fel őket a tavasz. A legfrissebb divatot mutatják be a dámák, akik mellett elegáns urak ülnek mosolygón, vidáman, boldogan.

Átütetünk ezen a szépséges uton, bekanyarodunk balra, az István-utra, mert annak a végére megyek, ott van a Vakok Országos Intézete és ott ma izgalmas nap van: birkózóversenyt rendez az igazgatóság...

A szomorú, sötétedő, végtelennek látszó folyosón, amely az intézet tornatermébe vezet, néhány fiucskával találkozom. Nem tétován, szépen egyenes irányban mennek utjokon, nagyvonalúan mérik a járást, nem hinnéd, hogy vakok. Amelyik valamelyest lát, biccent a fejecskéjével.

A tornaterem közepén, nagy kókusz-szőnyeg terpszekedik, letakarva vászonlepedővel. Köröskörül gypár meghívott, szülő, rokon, miegymás. Nézem a bilétát, amit hatvan fillérért kaptam, színes betűt, fekete betűt hiába keresek rajta. Stilszerűen nyomtatták: domborítással. A verseny résztvevői keskeny, sárga fényezett padon ülnek, szépen sorjában egymás mellett, mint a galambok a háztetőn.

Félhat óra van. Az igazgató szól:

— Megkérem Fiedler tanár urat, kezdesse meg a mérkőzést!

— Könnyűsúlyú elmérkőzés! — szól Fiedler tanár ur és mondja a neveket — Petró János, Dézsi Ferenc.

Petró János és Dézsi Ferenc előléptet, bámulatos ösztönnel pontosan a kókusz-szőnyeg közepén állanak fel és pontosan szemben egymással. Vékonyak a fiuk, de az izmuk acélosnak látszik, amint a rózsa-szín csupasz karok meg a csupasz vádlik kivilognak a fekete dresszből. A sip szól, a fiuk nem kapkodnak tétován a levegőbe, nem hadonásznak összevissza, megragadják egymást szabályosan, ahogy kell és kezdetét veszi a legbecsületesebb, legkorrektebb birkózás.

— Szortírozzuk a felsőbb osztályokat — magyaráz közben halk hangon az igazgató. — Az erősebb rész birkózik, a gyengébb csoport csak szabadgyakorlatokat, rendgyakorlatokat végez, svédturnászásban ügyeskedik.

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
Szerző p. b.	Cím Világtalanok birkózóversenye		Hely
Forrás: Pesti napló	Bp. 1913 11/27.		Idő "1913."
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Személy
			Helyszám

362.41

Szól a sip ismét.

— Négy perc, negyvenöt másodperc! — hirdeti ki az eredményt a vezető. — Dézsy győzött. Következik a második pár: Danics Ferenc és Horvát.

A gyér közönség nagy érdeklődéssel figyeli az eseményeket. Ott van egy sereg sportkedvelő vendég: gimnazisták ők, látnak és mohó szemekkel figyelnek. Csak a verseny résztvevői, akik ott ülnek a sárga padon, sorjában, mint galambok a háztetőn, azok néznek furcsán félre, vagy bámulnak fel a levegőbe, vagy néznek maguk elé tenyerekbe temetett fejjel, ők nem látnak semmit a mérkőzésből, legfeljebb a testek zuhanását hallják. Akkor megmozdulnak egy kicsit.

— Győzött Horvát Ferenc, két perc husz másodperc alatt! — kiáltja a bíró.

A versenyzők mennek vissza a helyeikre, a fáradságtól kissé imbolygó lépésekkel. Sorba tapogattják a sárga lócán ülő fiuk fejét és a fejek formájáról, a hajuk elrendezéséről megismerik előbbi szomszédukat. És visszaiülnek csendesesen a szomszéd mellé...

Igy megy ez tovább. Megható nézni. Nagyon megható, vagy örömet keltő ha úgy tetszik, mert ezekből a szegényekből, ime mindenképp embert

csinál a tanárok igyekezete. Következnek a közép-súlyúak. Az elsők: Verli Mátyás, Gere György.

— Ez szép pár — figyelmeztet a direktor.

És valóban a fiuk feltűnően fejlettek. A Verli-család azonban mégis egészen szerencsétlen család, a Verlinek van egy testvére, akinek a felvételét most kérelmezték. Az is vak.

Verli hirtelen karhuzással levágja az ellenfelét. Nagy taps.

— Nagy betyár! — konstatálják kedvesen a tanárok. — Nagy betyár ez a Verli.

Mulik az idő, rákerül a sor a nehézsúlyúakra.

— Borocsy Mihály, Turbók Benedek következnek!

Ez nagy viadal; ahogy a két teljesen fejlett fiu, gyűrte, táncoltatja egymást. Nem is végeznek az első öt percben.

— Három perc szünet! — kiáltják és a vállas legénykék pihegve lefeküsznek a kókusz-szőnyegre. A tanítók odamennek hozzájuk és maszirozzák a karjaikat.

Az ajtón kék bluzos gyerekek surrannak be. Csendesesen surrannak és a nézők mögött állanak fel. Ha véletlenül nem volnának világtalanok, akkor se láthatnának semmit, az előttük ülő, vagy álldogáló közönség miatt. Vannak közöttük egészen kicsi emberkék.

— Ezek is intézeti növendékek! — sugja az igazgató. — Alsóbb osztályosok, vagy véznák. Ezek kíváncsiskodók, ezek most hallgatni jönnek a mérkőzést...

Hirtelen világosság támadt. Az egyik tanár ur meggyújtotta a villanyt. Sok villanykörte gyul ki egyszerre, furcsa az erős fény a félhomály után, de a fekete dresszes csapat dehogy is veszi észre. Csak ülnek szépen, sorjában egymás mellett a lócán, mint a háztetőn a galambok.

p. b.